Salms
http://www.porcar.net

09/14/12 - Les imminències

Com un organisme que s'autofagocita fins al no-res, la venda i consum conscient de les imminències per part des de les oligarquies com a imperatiu moral, polític i econòmic al servei d'interessos ?presumptes? de la majoria funciona. És un fet. I *funciona* més enllà del contracte dels representants amb la ciutadania i sense que això haja provocat cap revolta significativa. La imprescindibilitat, l'essencialisme, tan monolític com fal·laç, de fer retallades en serveis socials perquè, del contrari, no podria sostenir-se l'estat del benestar ?ço és, *t'ampute el braç perquè no et faça mal*?, o el reclam inajornable d'un estat propi perquè, en veu dels presidents Pujol i Mas, Catalunya «*el necessita*» ?ara!, en present d'indicatiu, i no abans?, tenen una càrrega d'obsolescència programada tan alta que les dues imminències podrien ser identificades simplement com a nostàlgia de finals del segle XX si no fóra per l'espiral de silenci creixent a força de greuges i dicteris, d'inèrcies que emmordassen el pensament i embossen els canals d'acció. Si al meu parer és indiscutible que els pobles, per al seu benestar, han de tenir total sobirania i serveis socials eficaços ?no solament perquè els necessiten, també i sobretot perquè els volen?, no deixe de comprovar que, en canvi, això mateix és també una obvietat que les oligarquies ara fan passar per insòlita, apel·lant hipòcritament al regne tenebrós de les necessitats. No crec que aquest apunt meu siga, ni de bon tros, un visió hipercrítica de la realitat, i dubte que puga funcionar com a antídot contra les decepcions. Moltíssima gent ha piulat que la marxa cap a la independència de Catalunya ja no té aturador. Des de la rabassa del sud, exiliat i perifèric, com qui contempla atònit la bellesa d'una gran tempesta, només puc fer costat i dir: magnífic, per fi, ja era hora.

Les imminències

Sí, però només són imminents
les tendreses, la boira composta
de mosquits adherits a la goma de l'aigua,
vapors insinuants i articulats, espectres
no pas més terribles que jo.

M'hi avinc, me'n congratulo, res
no serà que no sigui
benèfic. Un pas més

Salms

en fals, i l'orgia! Una copa de sexe
amb, una oliva farcida de gel, un dimoni. És
suficient.

I ben sec, el cop de porta
trenca la matinada. Sento que s'acosten
ordenadament. Ells, els custodis
del calze, elevació
de la fusta besada. A fora,
la nit mixta, en pau i en formació
impecable, per sempre amatents, les constel·lacions
enllustrades, blavoses
com baionetes.

Màrius Sampere, del llibre «Les imminències», Proa, 2002.

Audio clip: Adobe Flash Player (version 9 or above) is required to play this audio clip. Download the latest version here. You also need to have JavaScript enabled in your browser.

«Autumn day», d'Ólafur Arnalds

Salms